

אוסף סיפורים שכ"ד
מתוך "ליקוטי שמואל"
מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com

”הכל בגלל השרוכים”

”שלום הרב”, הקול מעבר לקו היה אחוז התרגשות, ”מדבר סם, הגעתי עם המשפחה לביקור באזור ואני רוצה לקפוץ להגיד לך שלום ולהראות לך משהו”.

ר’ בנימין קימט את מצחו במבוכה. הוא לא מכיר את השם הזה. בטח לא את הסם הזה...

הדובר מעבר לקו ניסה להזכיר: ”לימדת אותי לפני בר המצווה”.

בבת אחת חזר ר’ בנימין לשנתיים-שלוש אחרי חתונתו, עת חיפש מקור הכנסה נוסף עם שליחות יהודית. הוא לימד עשרות נערי בר מצווה כיצד להניח תפילין, כיצד לברך ברכות התורה ואף העניק לחלקם ידע בסיסי ביהדות. ידע שלא נחשפו אליו בשום מסגרת אחרת.

עכשיו לך תזכור מיהו הנער סם מלפני כשני עשורים.

אחרי רבע שעה - דפיקות בדלת. אברך משי עם רעייתו ושלושת ילדיו עומדים בפתח. ר’ בנימין הנבוך הפך סקרן. לאחר מספר פרטי מידע שהוחלפו הוא נזכר. ונאחז הלם. ”איך הפכת מילד שגדל בבית כמעט רפורמי לאברך העמל בתורה ברוב שעות היום?”

”הכל בגלל השרוכים”, הסביר סם - ר’ שמואל - בחיוך.

לפליאתו של ר’ בנימין, הוא הסביר: ”לפני שלמדתי טכנית כיצד מניחים תפילין, הסברת לי שלכל מעשה בחייו של יהודי יש משמעות. כדוגמה נקטת בקשירת השרוכים. קודם נועלים נעל ימין, לאחר מכן נעל שמאל, קושרים את נעל שמאל ולאחר מכן את נעל ימין.

”הדבר מצא חן בעיניי, הגם שלא הבנתי בכלל את משמעותו. מאותו יום נעלתי נעליים כהלכה.

”את התפילין הפסקתי להניח יום אחרי בר המצווה”, מספר ר’ שמואל, ”אבל על קשירת הנעליים לא ויתרתי. שנים חלפו, הוריי עברו מספר דירות במספר מדינות, ויום אחד תפסתי שאני עדיין נוהג במנהג של קשירת הנעליים לפי ההלכה בלי להבין את משמעותו. הרמתי טלפון לרב המקומי והתחלתי להשתתף בשיעורי יהדות.

”בהמשך נכנסתי לישיבה והפכתי לבעל תשובה. היום הגענו לבקר פה באזור ורציתי לספר לך שהכל בזכות השרוכים”...

בספר 'אמת ליעקב', לרה"ק רבי יעקב יצחק שפירא מבלענדוב, דייק רעיון נפלא: כשהתורה כותבת שאם נצא למלחמה - רק נצא - ה' ייתן בידינו את היצר הרע, היא גם כתבה איפה מתחילים: "בידך".

אנשים בריאים - גם אלו שאבותיהם לא נהגו לאכול בידיים - משתמשים בידיים שלהם לצורך האכילה. אוחזים במזלג ובסכין, מרימים את הכוס לשתות ממנה, ויש מאכלים שאוכלים בידיים עצמן גם אם ניחנתם בנימוסים בריטיים מופלגים.

ענייני האכילה, מסביר הרה"ק מבלענדוב, הם דברים שנראים לנו פעוטים. בכלל לא קשורים לעבודת השם. אבל אם ננסה להיאחז בהם, לתקן אותם, לנהוג בהם בצורה יותר יהודית - הלכתית ומעודנת - נגלה שהמלחמה כולה השתפרה פלאים.

ואם אנחנו לא אכלנים גדולים?

"בידך" זה לא רק אוכל. אלו המונים פרטים קטנים שנראים לנו לא קשורים - עם שרוך או בלעדיו - במאומה לעבודת השם. אבל מהם כדאי להתחיל.

דווקא לכן מדייקת התורה "ושבית שביו". כשהיצר הרע מנסה להידחף לך לחיים - אומר ה'חתם סופר' - הוא עושה את זה בפעימות קטנות. כמעט בלתי מורגשות. למה? כי הוא יודע שככה מנצחים.

אתה רוצה לנצח אותו? "ושבית שביו", תשבה אותו בדיוק באותה טכניקה. תתחיל בפרטים הקטנים. אל תנסה לקטוף את הירח ולטפס על סולמות גבוהים כדי להתעלות. הסוד טמון במה שנמצא 'בידיים' שלך.

הוה דן כל אדם לכף זכות III (פניני עין חמד, גיליון 810)

להלן סיפור המעובד מתוך 'שורון' המלמד אותנו עד כמה עלינו לדון כל אדם לכף זכות. גם כאשר לעיתים אנחנו רואים במו עינינו מעשה מסוים שנראה שלילי עדיין צריך לבדוק, לחקור ולדרוש, שכן יתכן מאוד שנגלה, שטעות היא בידינו, כפי שנלמד מהסיפור הבא.

ב'שארית מנחם' מביא הרה"ק רבי מנחם מנדל מוישווא זיע"א בשם הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאליב זיע"א, שעיקר קבלת עול מלכות שמיים הוא לדון את חבירו לכף זכות. הרמז לכך הוא שתיבות "דן את כל האדם לכף זכות" עולה בגימטריה כמניין "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" (1118). לכן נסמכו בפסוקים "ואהבת לרעך כמוך" לפסוק: "אני ה'",

ששניהם שווים, ואם יאהב את חבריו כמותו ממש וידון אותו בכל מעשיו לזכות, יחשב לו דבר זה כייחוד הקב"ה ושכינתיה .

ומעשה שהיה- כך היה : סיפר הגאון רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל מעשה מופלא ששמע מהגאון הרב משה אורבך זצ"ל (שהיה מצאצאיו של בעל 'נחל אשכול' וכיהן כמנהל תלמוד תורה בפתח-תקווה. לאחר מכן ייסד בתי ספר דתיים בפתח-תקווה, ראשון לציון, רחובות, עקרון, גדרה וחיפה ושימש כנשיא אגודת ישראל בגרמניה. נפטר בגיל 95 שנים) וניתן ללמוד ממנו עד כמה קשה להבין את נבכי נפשו של הזולת ולדון נכון את פעולותיו :

המעשה אירע בתקופה בה כיהן ר' משה אורבך כמנהל בית הספר. הימים היו ימי מלחמת העולם הראשונה. היה רעב בארץ ישראל, ומשפחות רבות סבלו מאוד ולא יכלו לספק לילדיהם את הצורך אפילו עבור מאכלים בסיסיים ביותר. מנהל בית-הספר היה מעורב בפעולות התמיכה לנזקקים בעקבות המצב הקשה, ששרר בארץ ודאג כי בת"ת יחלקו ארוחות בוקר זעומות . אחד המורים נכנס לחדרו וסיפר בזעזוע נוראי, כי ראה את אחד התלמידים נוהג בביזיון במנת הלחם שקיבל . בעוד שאר הילדים אכלו בתאבון את מנת האוכל שקיבלו . אותו תלמיד שיחק בלחם שבידו, גלגל אותו כאילו היה כדור משחק ואף בעט בו ...כששמע את דברי המורה, המנהל הזדעזע עד עמקי נשמתו , אולם הוא לא רצה לחרוץ את גורל התלמיד, בטרם שישמע את דבריו. המנהל ביקש מאחד התלמידים, שהיו שם שיגיד לאותו תלמיד להתייצב בחדר המנהל, כדי שיוכל לברר את העניין . זלזול בלחם הוא מחזה קשה אף בימים כתיקונם, כשיש שפע רב, והלחם מצוי ובזול, ועל אחת כמה וכמה באותם ימים , שרבים סבלו חרפת רעב. העובדה שחילקו מנת לחם בבית-הספר לא הייתה מובנת מאליה, אלא הצריכה משאבים עצומים מהמנהל, כדי שיוכל להשיג מעט לחם כדי לחלק אותו לתלמידים .

התלמיד הגיע לחדר המנהל ור' משה שאל אותו: "האם מה ששמעתי עליך נכונים?". התלמיד הוריד את ראשו, אישר את הדברים, התנצל על המעשה ואף הבטיח, כי הדבר לא ישנה בעתיד . אולם דיבורים לבד ומעשים לבד. חלפו מספר ימים, ומורה אחר ראה את הנער שב לסורו. שוב נקרא התלמיד לחדר המנהל ושוב הבטיח התלמיד, כי לא יחזור על המעשה . המנהל חשב, כי התלמיד אינו מבין את חומרת המעשה , ולכן הסביר לו באריכות, כי דבר זה יש בו מן הכיעור, ואיזה זלזול בלחם יש במעשה זה, במיוחד בימים טרופים אלו , שאין בהם כמעט מה לאכול .

חלפו מספר ימים, והתלמיד נתפס באותו מעשה בפעם השלישית. הפעם ר' משה לא יכול היה לוותר. הוא קרא לתלמיד והורה לו לחזור לביתו, ולא לשוב, עד שאביו יתייצב בפניו לשיחת הבהרה . האבא הגיע אל משרדו של המנהל וביקש לספר לו משהו , שלא היה ידוע לו: "ברצוני לגלות לכם פרט מעניין, שהתגלה לי" - פתח האב וסיפר - "בבית שלנו שורר הרעב, כמו , לדאבון הלב, בהרבה בתים בישראל". "הילדים שלנו שהלכו לתלמוד-תורה, שאתה מנהל אותו , יכלו ליהנות ממנת מזון זעומה. אך בבית עצמו, אין לנו אוכל עבור האח הקטן". "הילד שנשלח הביתה החליט, כי הוא עצמו יוכל לסבול את הרעב, וכי מוטב, שאחיו הקטן, שעדיין לא לומד בתלמוד תורה יקח את מנת האוכל שלו". "כדי שלא יבלוט הדבר, החליטו שניהם, כי מדי יום בשעה קבועה יחכה האח מאחורי הגדר, בעוד אחיו, זה שלומד בת"ת, ישיח כביכול במנת הלחם שלו ויבעט בה, עד שתעוף אל מאחורי הגדר, הישר לידי של האח הרעב". "! מכיוון שהוא לא רצה לגלות את המניע,

שגרם לו לעשות כן, הוא שמר על כך בסוד. גם לי הוא לא גילה, אלא הדבר התגלה לי במקרה מאחיו הקטן.

ר' משה המנהל היה המום ממה ששמע זה עתה. לזאת הוא לא ציפה. הוא ציפה לתשובות אפשריות רבות ומגוונות, אך תשובה כזו, שתפתור את התעלומה מהכיוון הזה, לא העלה כלל וכלל על דעתו.

המשקל: (פרפראות וגמטריות – כי תצא)

מסופר על אישה עניה לבושה בפשטות שנכנסה לחנות מכולת. היא נראתה מובסת. היא ניגשה לבעל המקום ושאלה בעדינות אם תוכל לקנות כמה מצרכים. היא הסבירה בשקט שבעלה חולה מאוד ואינו מסוגל לעבוד. ויש להם שבעה ילדים שצריך להאכיל. בעל המכולת הביט בה בלעג ודרש ממנה לצאת מהמקום. תוך כדי מחשבותיה על צרכי משפחתה, היא אמרה: 'אנא אדוני! אני אביא לך את הכסף ברגע שאוכל'. בעל המקום אמר לה שאינו יכול לתת לה בהקפה מפני שאין לה חשבון אצלו. באותו זמן עמד בסמוך אליהם אחד מהלקוחות ששמע את השיחה. הלקוח ניגש אליהם ואמר שהוא יתן לה כל מה שהיא צריכה למשפחתה.

באי רצון שאל בעל המכולת את האישה 'האם יש לך רשימת קניות?' 'כן אדוני', ענתה האישה. 'אוקיי', אמר החנווני. 'הניחי את רשימת המצרכים על המשקל. כמה שתשקול הרשימה, ישקלו המצרכים שאתן לך'. האישה היססה לרגע, הרכינה את ראשה, הוציאה פיסת נייר מתוך ארנקה ושירבטה בה משהו. היא הניחה בזהירות את הנייר על המשקל, כשראשה עדיין מורכן. עיני החנווני והלקוח נפקחו בתדהמה. המשקל נטה כלפי מטה ונשאר כך. החנווני, תוך כדי התבוננות במשקל, אמר לאישה, 'אני לא מאמין'. הלקוח חיך בזמן שהחנווני החל להניח מצרכים על צידו השני של המשקל. המשקל לא התאזן ולכן הוא המשיך להעמיס מצרכים עד שהמשקל לא הכיל יותר. בעל המכולת עמד שם בהרגשת בחילה. בסופו של דבר נטל את פיסת הנייר מהמשקל והביט בה בתדהמה. זו לא הייתה רשימת קניות. זו הייתה תפילה: 'ריבוננו של עולם, אתה יודע למה אני זקוקה. אני משאירה זאת בידיך'. החנווני נתן לאישה את המצרכים שאסף לה ועמד בדממה. זמן מה אחר כך גילה החנווני כי המשקל היה שבור....

הרבי צופה בלוליי (יקותיאל יהודה גנזל)

יום אחד הגיע לעיר קראסנא להטוטן נכרי שידע את המלאכה. הוא קשר חבל עבה וארוך-ארוך אל שני גזעי עצים. כל גזע – מעברו האחר של הנהר. החבל נמתח אפוא מעל מי הנהר שעבר באמצע העיר, שוצף וקוצף, בגובה רב. אנשי העיר הגיעו בקבוצות, עמדו על גדות הנהר והביטו בהשתאות בפעלולן העושה את הבלתי ייאמן. הוא היה מטפס על החבל בצדו האחד והולך על גבי החבל, תוך שהוא שומר על שיווי משקלו בזהירות, באומנות ובמיומנות, עד שהגיע לגדת הנהר האחרת. מבלי ליפול ולמעוד. לו היה מועד – היה מסתכן בסכנת מוות. אחרי כל סיבוב כזה שארך דקות ארוכות. דקות בהן נשימתם של הצופים נעתקה מפייהם ושבה ונעתקה ושבה ונעתקה. הוא היה יורד לסיבוב בין ההמון,

כובעו ההפוך אחוז בידיו, וכולם זורקים מטבעות כסף לתוך הכובע, כתשלום על הפעלול המסוכן והמרתק.

השמועה על הפעלולן עשתה לה כנפיים וחדרה גם לביתו של הרה"ק רבי חיים מקראסנא זי"ע, איש הא-לוקים שהתגורר בעיר והאיר מקיטונו הצר, לא רק על יושבי העיר כולם, אלא על העולם כולו. רבי חיים היה סגור ומסוגר, כמעט ולא יצא מפתח הבית, זו הסיבה שכולם התפלאו לראות את הצדיק צועד ברחובות העיר, מועיד פניו לעבר הנהר העמוס בשתי גדותיו בצופים סקרנים עוצרי נשימה.

דקות ארוכות עמד הצדיק ונשא עיניו אל הלוליון, הוא עקב אחריו, ראהו מטפס על קצה החבל ומשקיע את כל כוחותיו בייצוב שיווי המשקל. הוא בדק אחריו בעיניים בולשות כאשר הילך על גבי החבל, צעד אחר צעד, בזהירות ובמיקוד, עד שהשיג את מטרתו פעם נוספת – הוא הגיע לגדה השנייה וירד לסיבוב הפרנסה.

ראה רבי חיים, הסתובב ושב לביתו. מלוויו לא הבינו מה ראה הרבי לצאת ולראות במעשיו של הפעלולן הערל. רבי חיים הבין לפליאתם והסביר להם: "רציתי לראות איך עובדת מלאכתו של הפעלולן וראיתי שאכן כפי שחשבתי, הוא הרי עושה את מה שהוא עושה, במטרה להתפרנס. לפרנסתו הוא מוכן לסכן את חייו ולעבור שוב ושוב מעל הנהר השוצף. אולם כדי להצליח לעבור על החוט, הרי ברגע שכף רגלו דורכת על החבל, הוא מנתק את מחשבותיו מכל מה שיש בעולם, שוכח שיש לו אישה וילדים לפרנס, הוא ממקד את כל מוחו וחושיו למטרה אחת בלבד – לראות איך הוא שומר על שיווי משקלו עד שיגיע לקצהו השני של החבל. וזה לימוד לכל אחד. נכון, יוצאים לעבוד על הפרנסה ועל הכלכלה, אבל צריכים לדעת שגם כשכבר עוסקים עבור הפרנסה, אסור לרגע אחד להוריד את המיקוד מהבורא ומהאמונה שהוא זן ומפרנס לכל".

הרדיו והקנאי (שיח סוד)

מספרים, שבאחת משכונות ירושלים, בה מתגוררים כידוע בצפיפות גדולה אחד ליד השני, וכל אחד יכול לשמוע מה שמדברים בביתו של השני, הייתה אלמנה אחת שהתגוררה בגפה, והייתה לה רדיו (טראנזיסטאר) שבעדו שמעה את החדשות וקצת מיוזיק, והיה שם שכן אחד שכל אימת שהיה שומע את הרדיו, היה צועק על האלמנה שתכבה את הרדיו שאסור לשמוע רדיו, וזו עבירה גדולה והיא מכשילה את הרבים וכו' וכו', ושכן אחר לעומתו צעק ואמר שאסור לצעוק ולבייש אלמנה, "מה אתה רוצה ממנה? הלא היא מתגוררת בגפה ללא ילדים בביתה! ומה היא שומעת שם, קצת ניגונים וקצת חדשות! ...!

והנה, בערב שבת אחת, בעת שהאלמנה הזאת שטפה וניקתה את הבית לכבוד שבת, הדלת הייתה פתוחה והרדיו עבד, והשכן הזה הרגיש שהוא לא סובל את זה, והוא המתין שהאלמנה תגמור לנקות את הבית, ואז לקח הלה דלי מלא מים מלוכלכים, ושפך בחמת זעם לתוך הבית של האלמנה ... השכן השני שראה את מעשיו החמורים התחיל לצעוק עליו "איך אתה מעיז לעשות כך ולצער אלמנה!!" והמשיך לומר לו, שאין ספק שהקב"ה

אינו רוצה שיעשה כך ושהקב"ה אינו מרוצה ממעשיו, וכמובן שהשני לא נשאר חייב, וענה לו שאין ספק שהקב"ה כן רוצה שיקנאו למען כבוד שמו יתברך ... כשלא הגיעו לעמק השווה, החליטו שניהם לשאול את פי גאב"ד ירושלים הגאון האדיר רבי יוסף צבי דושינסקיא זצ"ל. הקנאי הזה שמח מאד, שכן הרב היה קנאי גדול, והיה בטוח שהרב יצדיק את דרכיו, ובפרט שהרב דושינסקיא לחם כנגד הרדיו.

נכנסו שניהם אל הרב, והשכן השני התחיל לספר על הראשון איך שהוא מצער את האלמנה בגלל הרדיו, וסיפר מה שהוא עשה לה בערב שבת לאחר שמיחה בה על הרדיו, ששפך דלי מלא מים מלוכלכים לביתה. מיד כשהרב שמע את הסיפור, קם ממקומו כשפניו מאדימים והתחיל לצעוק על ה"קנאי": רשע מרושע, צא מבית! רשע מרושע, צא מבית! ולא נחה דעתו עד שלקח את מקלו, והתחיל לרדוף אחר האיש הזה עד שעזב את ביתו...

חילוץ והבטחה (על-פי 'חב"ד. אורג')

בעיצומה של תקופת הקורונה מחליט צעיר ישראלי ירושלמי, עמית מנדל, לצאת להרפתקת שיט סביב העולם.

בזמן שהמדינות החלו סוגרות את שעריהן, בניסיון להתגונן מפני המגיפה המתפשטת, יצא עמית לדרכו. הוא לא היה מודע להיסטריה הגוברת והולכת בעולם, ולתוצאות שהיא צופנת בעבורו.

המסע שלו התחיל במערב הודו. באמצעות טרמפים ימיים מזדמנים הצליח להגיע לאי ס' לוסיה שבקרביים. יש בו הרי געש, גנים בוטניים, יערות גשם ועוד אתרי תיירות פופולריים. עמית נהנה מטיול באחד האזורים היפים בתבל. נופי הבראשית לא השביעו אותו, והוא תכנן את היעד הבא: האי מרטיניק, גם הוא בים הקריבי.

אלא ששם התחיל הטיול להסתבך. עמית פגש ימאי איטלקי, וזה הבטיח לו שיביא אותו לקובה. השניים יצאו לדרך. רק בעתיד יגלה עמית ששגה בבחירת שותפו למסע.

בהיותם בלב ים פרצה סערה עזה. מזג האוויר התקדר, רוחות חזקות יצרו גלים גבוהים והסירה טולטלה אנה ואנה. השייט האיטלקי לא הצליח להשתלט על הסירה.

ימים קשים עברו על השניים, אך בסופו של דבר היו מאושרים לגלות את אורות הנמל הנוצצים של קובה. הם היו מלאי שמחה על ששרדו את תלאות המסע הימי, וכבר ייחלו לרגע שבו יניחו את כף רגלם על אדמה מוצקה.

אלא שאז התחוויר להם כי שלטונות קובה נעלו את שערי הכניסה למדינה. משמר החופים סירב בתוקף לבקשתם לעגון בנמל. כל תחנוניהם עלו בתוהו. יש מגיפה, אין כניסה.

השניים נותרו אובדי עצות. באין ברירה סובבו את חרטום הסירה וחזרו אל הים הגדול. הם החליטו להתדפק על שעריה של הרפובליקה הדומיניקנית. אבל גם כאן ציפתה להם אכזבה מרה: חיילים חמושים שהוצבו לאורך קו החוף כיוונו לעברם את רוביהם והניסו אותם בחזרה אל הים.

תשובות שליליות קיבלו גם מסנטו דומינגו ומג'מייקה.

עמית ושותפו האיטלקי נותרו בלב ים, על סירה קטנה שלא יועדה למסעות מפרכים כאלה, ואף החלה נשחקת וסובלת מליקויים. בעיקר הטרידה את השניים מצוקת המזון, שהחריפה והלכה. מלאי המזון והשתייה שלקחו עימם אזל במהירות, וכאשר ביקשו עזרה ממשמר החופים של הרפובליקה הדומיניקנית, נענו לתדהמתם בסירוב.

השניים לא ידעו את נפשם. הם במרחק קצר מחוף מבטחים, אבל עזובים לגורלם במכוון. במקום שתישמע זעקתם וגורמי ההצלה יחלצו אותם, השלטונות עוצמים עין ומפקירים אותם לרעב ולחסדי הים הסוער.

ומדוע? הסיבה שנמסרה להם הייתה: "אין לכם כסף לשלם". לרוע מזלם, כרטיסי האשראי שלהם חדלו מלפעול.

הרעב גבר. השניים היו תשושים וחסרי אונים. עמית גילה תושייה: הוא קפץ למים הקרים ושחה לאי קטן שלחופו עגנו בהיחבא. על אדמת האי הזה מצא מטעי בננות שופעים, ושפע של עצי קוקוס ומנגו. הוא אסף פירות ככל יכולתו, ובהם השיבו השניים את נפשם. הוא אף בנה על האי רפסודה מאולתרת, והשניים שטו עליה הלוך וחזור כדי לחדש את מלאי הפירות שקיימו אותם.

הזמן חלף בעצלתיים. השניים המתינו בסירה להתפתחויות כלשהן, ובינתיים הקדישו את זמנם הרב למחשבות. במוחו של עמית הבזיק פתאום רעיון יצירתי: בית חב"ד! איך לא חשב על זה עד עתה? הוא יפנה אל המשטרה המקומית ויבקשה לאתר את בית חב"ד בג'מייקה, כדי שאנשיו יסייעו לאזרח הישראלי האבוד!

כאן חל סוף-סוף מפנה. המשטרה המקומית יצרה קשר עם הרב יעקב רסקין, ששהה באותה עת בניו-יורק, והיה מנוע מלחזור לג'מייקה בשל הקורונה. כששמע על המקרה לא היסס והפעיל את קשריו בג'מייקה. ראשית, ביקש שידאגו לאספקת מזון שוטפת לישראלי ולחברו הכלואים בסירה.

בינתיים התקרב חג הפסח. הוריו הדאוגים של עמית ניסו להפעיל את שגריר ישראל בג'מייקה, אך ידיו של זה היו קצרות מלהושיע. באותה עת הידרדר מצבם הנפשי של עמית וחברו האיטלקי. הוריו הבינו כי עליהם לחלצם קודם שיהיה מאוחר מדי. הם התחננו לפני הרב רסקין שימצא פתרון לסבך.

הרב רסקין הבין את חומרת המצב, והכניס לתמונה מכר עורך דין, וזה החל לפעול בכלים משפטיים כדי לשכנע את רשויות ג'מייקה לקלוט את צמד השייטים. בסופו של דבר נשאו המאמצים פרי. השניים הורשו לרדת מהסירה ולהיכנס לבידוד, עד שיתברר כי אינם נושאים את נגיף הקורונה ויוכלו להגיע ארצה דרך ניו-יורק.

סוף-סוף יכלו המעורבים בפרשה לנשום לרווחה.

כאשר טיסתם נחתה בניו-יורק החליט עמית לצאת מנמל התעופה ולפגוש את הרב רסקין, כדי להודות לו פנים אל פנים על פועלו למענו, אחרי חודש וחצי שהייה בסירה בלב

ים. כאשר נפגשו השניים, הציע לו הרב רסקין להניח תפילין לאות תודה לקב"ה על ההצלה.

עמית נענה בהתרגשות, ואף הצהיר כי מעתה יקפיד להניח תפילין בכל יום כדי לגמול תודה לבורא, כלשונו.

להודות בכל בוקר מחדש (ברינה יקצורו, עלון 482)

היה זה בשעת ליל מאוחרת, בחדרו של מורי ורבי כ"ק מרן האדמו"ר מנדבורנה זי"ע. כדרכו בקודש, ישב הרבי בשעות הלילה המאוחרות וקיבל את קהל מבקשי עצתו, תוך שהוא מרעיף עליהם מברכותיו, מתוך לבו היוקד באהבת ישראל. ואז, באישון ליל, נכנסו לחדרו בני הזוג - בעלי המעשה, בליווי עסקן רפואי מפורסם אשר עסק בפתרון מצוקתם, והוא שסיפר את סיפורם האישי המטלטל:

בני הזוג, נשואים כ-15 שנה, כאשר שנתיים אחרי נישואיהם החלה האשה לסבול ממחלות שונות, עד שהובן כי למרות גילה הצעיר - היא סובלת ממחלה נדירה וקשה במיוחד ... שנקבעה הפגישה עם הרופא המומחה, מיהר העסקן לזנוח את סדר יומו ולהצטרף לפגישה המכרעת עם הרופא המומחה.

בשעה 10 בבוקר התייצבו השלושה בחדרו של הרופא, שהביט כל העת בצרורות המסמכים מהתיק הרפואי עב הכרס, ומדי פעם נעזר במשקפי הקריאה כדי לעיין היטב בצילומים שלפניו. הרופא שאל כמה שאלות והוסיף להביט בניירת, כשבחדר משתררת שתיקה מתוחה וחדה ... ואז הרופא פתח להסביר, ואולי לראשונה בחייו - התקשה להוציא את המילים המפורשות מהפה. למרות זאת, לא היה מקום לטעות. "אני מביט ומעיין, עוקב אחרי ההתפשטות של המחלה, בוחן כל התפתחות במשך השנים, וצר לי להודיע" ... הוא כחכח בגרונו והמשיך: "זה עניין של שנתיים. אין תקדים רפואי שבמצב כזה, שרד החולה יותר משנתיים. אפשר במהלך השנתיים הללו להקל על הכאבים, אך אי אפשר לעצור את המחלה. אני ממש מצטער לומר שאין לי מה לסייע, נותרו שנתיים של חיים, במקסימום כמובן ..." הרופא השפיל את מבטו, לא רוצה להיתקל בעיניה של האשה השומעת גזר דין רפואי כזה, חד, חלק, נחרץ וברור. אין סיכוי לרפואתה, כל המאמצים נידונו לכישלון. שנתיים ימים מהיום, לדברי הרופא, אין שום סיכוי שתשרוד!

אחרי שתיקה ארוכה, הרים הרופא את עיניו ובחן את תגובתה. האשה נראתה נינוחה ורגועה, שלוהה ובטוחה, כאילו לא שמעה את הבשורה הקשה. לרגע חשב כי דבריו לא הובנו כראוי, ולכן חזר והסבירם, אך גם לנוכח ההסבר השני המפורט - האשה לא המטירה שאלות ולא נלחצה, נותרה רגועה ונינוחה כפי שהיתה" ... אתם אולי לא מבינים במה מדובר", שב הרופא ואמר, "או שהבשורה קשה מדי לעיכול. ובכל זאת, אין לי מה להוסיף יותר" - שב ואמר הרופא, ושוב גילה כי האשה לא נחרדה ולא נבהלה, אלא נותרה רגועה ושלוה, ואמרה בצניעות ובשלוה: "תודה על המידע!" לנוכח זאת, לא הצליח הרופא לכבוש את סקרנותו: "עשרים שנה אני יושב על הכסא הזה, וכבר בישרתי בשורות דומות

ללא מעט אנשים במצב זהה. מעודי לא נתקלתי בתגובה כה צוננת ורגועה, המשדרת או חוסר הבנה מוחלט, או התעלמות מהנתונים העובדתיים... האם הבשורה הובנה כראוי?" - שב הרופא וחקר" ... הובנה לגמרי" - השיבה האשה בשלווה, "ודווקא לכן אני כה רגועה ונינוחה, ודברייך דווקא משמחים אותי, עד שלבי גואה בתודה וקורא - הודו להשם כי טוב כי לעולם חסדו !" אמרה האשה כשדמעות התרגשות נוצצות זולגות מעיניה, וכשהרופא היושב מולה נותר פעור פה והמום ...

אחרי הקדמתה הקצרה, הוסיפה האשה והסבירה: 'הרי לפי דבריך, אני עומדת לזכות בשנתיים במתנה, כלומר - אני אזכה עוד 700 פעמים לקום בבוקר בשמחה, והרי הקימה בבוקר מדי יום אינה מובנת מאליה, הרי בורא עולם לא חייב לי כלום, הוא נותן לי חיים במתנה כל יום מחדש ... ובעצם - אתה אומר, שאמשיך לזכות במתנה היקרה הזו עוד שנתיים ימים, עוד 700 פעמים לערך! יש משהו מרגיע ומשמח מלשמוע מתנת החיים תבוא מדי יום עוד 700 ימים? הרי בדיוק על כך לבי מתרונן מדי יום בהודאה נרגשת 'מודה אני לפניך... שהחזרת בי נשמתי בחמלה!' ואתה מגלה כי אמשיך להודות על המתנה הזו עוד שנתיים, האם לא אגיל ואשמח בלבבי? האם לא אהיה רגועה ושלווה לנוכח המידע החדש והמרגש ...?' כאן, הרופא היה המום לנוכח ההסבר המפורט, עיניו נפקחו בהפתעה רבתי, מבטו על מתנת החיים השתנה מן הקצה אל הקצה. ואז הוסיפה האשה: "ואותו בורא עולם שנותן במתנה 700 ימים, אף שזה לא מובן מאליו והוא לא חייב, מה ממנו יהלך ומה ימנע ממנו להעניק לי עוד כהנה וכהנה שנות חיים מאושרות? האם כמות החיים שהוא מעניק מוגבלת? האם אינו יכול חלילה להעניק לי עוד ועוד חיים במתנה, פי כמה ממה שאתה מתאר ...?" "לשמע דברי האשה הרופא הנהן בהבנה, ואחרי הרבה שנים במקצוע - לראשונה זלגו עיניו דמעות, מבטו על החיים השתנה...

את כל הסיפור המטלטל, סיפר העסקן הרפואי לרבי, והרבי הוא שסיפר את הסיפור במוצאי שבת קודש פרשת שמות תשס"א לקבוצת בחורים שהגיעו להתברך במעונו, כשהוא מוסיף בהתרגשות: "וכבר עברו מאז יותר מ-5,000 ימים ולילות, ועדיין האשה משכימה קום מדי בוקר ואומרת בלב מתרונן: 'מודה אני לפניך מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמתי, בחמלה רבה אמונתך!' " ללמדנו, שעלינו להוקיר תודה והודאה לבורא העולם על הזכות לקום בכל בוקר מחדש, ועל כל נשימה ונשימה שאנו נושמים.

וזה מזכיר סיפור שקרה אך לפני מספר חודשים: יהודי מבוגר חילוני, חלה בקורונה באחת הערים באירופה, המצב שלו החרף עד שנאלצו לחברו למכונת הנשמה, בחסדי ה' הוא ניצל מהמחלה ושב להכרה, לפני שהשתחרר מהבית רפואה נתנו לו את החשבון שעליו לשלם, ואז הוא רואה שעלות החיבור למכונת ההנשמה היא 5,000 יורו, מיד פתח ואמר לנוכח הצוות הרפואי ולבני משפחתו: "איזה כפויי טובה אנחנו הרי הקב"ה נותן לנו חמצן טבעי בחינם בכל רגע 24 שעות ביממה, האם אנחנו משלמים לו? נראה שלא, ועתה אגיד לכם שעלינו להודות לבורא העולם על כל נשימה ונשימה", וישמע החכם ויוסיף לקח.

